

Un viatger travessava el desert. Havia caminat durant tot el dia i en veure unes tendes a la llunyania, s'hi va dirigir amb la intenció de demanar refugi per passar la nit. El viatger era molt pobre i li sabia greu no poder oferir cap obsequi.

Mentre pensava en això va ensopegar amb una pedra. La va mirar i se li va acudir una idea. La va recollir, la va netejar bé i se la va guardar a la bossa.

Va arribar a la primera tenda i va demanar si hi podia passar la nit.

—Em sap greu no poder oferir-vos res més que aquesta pedra per afegir a l'olla —va dir en veure que una dona posava al foc una olla grossa plena d'aigua—, però el cas és que fa una sopa exquisida.

—Ens anirà molt bé, perquè el meu fill ha sortit a caçar i encara no ha tornat, i només ens queda aquest parell de patates arrugades.

—Alabat sigui Al·là! —van dir els ocupants de la tenda veïna tot traient el nas—. Portem te i un parell de pastanagues.

—Endavant, endavant! I serviu-vos te —va dir un ancià assegut en un dels extrems de la tenda—. Ha arribat un viatger que ens convida a menjar una exquisida sopa de pedra.

Les dones van pelar les pastanagues i les van afegir a l'olla. Quan l'aigua va començar a bullir, la veïna va dir:

—Una mica de farigola hi donarà bon gust! Vaig a buscar-ne a la tenda.

En sortir, va trobar una altra dona del campament que tornava de buscar aigua amb les seves dues filles.

—Quina oloreta més agradable! Que feu sopa? —va preguntar.

Compartir

La sopa de
pedra

—Ha arribat un viatger que ens convida a menjar una exquisida sopa de pedra. Hi afegiré farigola perquè sigui més saborosa.

—Oh! Doncs jo tinc una cabeça d'alls, un parell de naps i una xirivia. Si ho afegim a la sopa, encara serà més bona. Van anar a deixar l'aigua a la seva tenda i van dir als homes que es reunissin amb la resta a la tenda dels veïns. Se'ls feia la boca aigua només de pensar en la sopa, que desprenia una agradable flaire. De sobte, va entrar a la tenda un jove que duia una llebre.

—Arribo a punt per al sopar? Només he pogut caçar aquesta llebre primeta. Mmm... Quina oloreta!

—No hi fa res —va dir la mare—, la pedra d'aquest viatger ha fet una sopa deliciosa. Escorxarem la llebre i l'afegirem a l'olla. Una mica de carn hi donarà molt bon gust.

Així ho van fer, tot deixant bullir la sopa una estona més. Tothom anava i venia de les tendes i afegien a l'olla tot el que trobaven: unes fulles de llorer, un pessic de pebre, una mica de safrà, un bocí de pa... I finalment la sopa que van compartir entre tots va ser realment exquisida.

L'endemà el viatger es va llevar sense fer soroll per no despertar ningú. La nit abans tothom s'havia acomiadat de tothom i ara havia de continuar el seu camí.

Després de caminar una estona el jove el va atrapar:

—Us heu descuidat la vostra pedra. Guardeu-la. Potser aquest vespre us servirà per oferir sopa a uns altres nòmades del desert.

Anna Gasol i Teresa Blanch (Contes per créixer)